

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. _____ (nr format vechi _____)

Decizia Civilă Nr. 3633

Ședința Publică din data de 22 iunie 2021

Curtea constituită din:

Președinte F_____ P_____

Judecător G_____ V_____

Grefier M_____ Mierlaru

Pe rol, pronunțarea asupra apelului declarat de apelanta-pârâtă Compania Națională „UNIFARM” SA, a împotriva sentinței civile nr. 750/03.02.2021, pronunțate de Tribunalul București – Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. _____, în contradictoriu cu intimații-reclamanți B_____ B_____, C_____ C_____ și A_____ A_____, cauza pe fond având ca obiect „contestație împotriva deciziei de sancționare”.

Dezbaterile în cauză au avut au avut loc la ședința publică de la 07 iunie 2021, fiind consemnate în încheierea de ședință _____ care face parte integrantă din prezenta decizie, când Curtea având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pricinii la data de 22 iunie 2021, când a dispus următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra apelului de fapt constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A-VIII-A CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE, la data de 26.10.2020, sub nr. de dosar _____ reclamanții _____-B_____ B_____, R_____ -C_____ C____ și A_____ A_____ în contradictoriu cu pârâta C.N. „UNIFARM” S.A. au formulat contestație împotriva deciziei nr. II 217/21.09.2020 privind aplicarea unui avertisment solicitând să se dispună: constatarea nulității absolute a deciziei, având în vedere faptul că decizia nu îndeplinește condițiile de legalitate și de temeinicie prevăzute de C. muncii, cu la plata tuturor cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea prezentului litigiu.

Prin sentința civilă nr.750/03.02.2021, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. _____, a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de formulată de reclamanții B_____ B_____, C_____ C_____ și A_____ A_____ în contradictoriu cu pârâta C.N. UNIFARM SA; a fost anulată decizia nr. II /217/21.09.2020 emisa de parat; a fost obligat paratul la plata catre reclamanti a sumei de 1606,5 lei, reprezentand cheltuieli de judecata; executorie de drept.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

În fapt, reclamanții au calitatea de angajați ai pârâtei, ocupând funcțiile de manager de zonă (filele 20 și urm.)

Prin decizia nr. II 217/21.09.2020 emisa de intimată, s-a dispus aplicarea sancțiuni de avertisment verbal reclamanților, întrucât nu și-au îndeplinit sarcinile de serviciu trasate de directorul general interimar, prin adresa nr. ____/27.08.2020 (fila 10).

Potrivit art.247Codul Muncii, angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.

Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

În temeiul art. 252 Codul Muncii, angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

Potrivit art. 252 al.2 Codul muncii, sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat;
- c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;
- d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;
- e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;
- f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.

Din dispozițiile legale menționate, instanța a reținut ca decizia contestată, concretizând o măsură disciplinară luată de angajator împotriva salariatului, trebuie să fie deopotrivă legală și temeinică, iar analiza cerințelor de legalitate prevalează asupra celor referitoare la temeinicia deciziilor.

Verificând decizia II 217/21.09.2020 din punct de vedere al formei, s-a reținut că aceasta decizie nu conține mențiunile obligatorii prevăzute de art. 252 alin. 2 lit. a Codul Muncii, în sensul în care sub sancțiunea nulității absolute, în decizie trebuie cuprinsă descrierea faptei care constituie abatere disciplinară.

A reținut instanța referitor la acest element obligatoriu, faptul în cuprinsul deciziei este cuprinsă următoarea formulare: prin adresa nr. ____/27.08.2020 s-au solicitat tuturor Managerilor de Zona documente pe care trebuiau să le trimită până la data de 01.09.2020. Ținând cont ca termenul nu a fost respectat, se constată un prim avertisment verbal pentru neîndeplinirea sarcinii de serviciu trasate de Directorul General Interimar.

Fapta care constituie abatere disciplinară, ca și manifestare în realitatea obiectivă, socială, presupune identificarea și descrierea concretă a faptelor imputate prin raportare la fiecare angajat în parte. Or, descrierea anterior menționată nu indică salariatul a cărui conduită a fost considerată abatere disciplinară, data la care aceasta a fost săvârșită, sens în care nu se poate reține îndeplinirea condiției prevăzute de art. 252 alin. 2 lit. a Codul Muncii.

Referitor la acest aspect s-a reținut de către instanță că decizia contestată nu descrie fapta imputată contesatorilor, sub aspectul elementului material al laturii obiective, indicarea în conținutul deciziei de sancționare a unor împrejurări anterioare, în circumstanțiere, nu complineste lipsa mențiunilor referitoare la descrierea faptei, întrucât această cerință este indicată expres în art.252 alin.2 lit. a din Codul Muncii, iar fapta în materialitatea sa trebuie descrisă efectiv pentru a se putea verifica ulterior legalitatea și temeinicia deciziei de sancționare contestată și pentru a da posibilitatea angajaților sancționați să se apere efectiv, contestând faptele imputate acestora.

A reținut instanța că nici elementele prevăzute la art.252 alin.1 p ct. b și f din Codul Muncii, nefind indicate în decizia contestată elementele referitoare la precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat; temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică; termenul în care sancțiunea poate fi contestată; instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.

Potrivit art.248 alin.1 din Codul Muncii Sancțiunile disciplinare pe care le poate aplica angajatorul în cazul în care salariatul săvârșește o abatere disciplinară sunt:

- a) avertismentul scris;
- b) retrogradarea din funcție, cu acordarea salariului corespunzător funcției în care s-a dispus retrogradarea, pentru o durată ce nu poate depăși 60 de zile;
- c) reducerea salariului de bază pe o durată de 1-3 luni cu 5-10%;
- d) reducerea salariului de bază și/sau, după caz, și a indemnizației de conducere pe o perioadă de 1-3 luni cu 5-10%;
- e) desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.

În cazul în care, prin statute profesionale aprobate prin lege specială, se stabilește un alt regim sancționator, va fi aplicat acesta.

A reținut instanța că indicarea în cuprinsul deciziei contestate în prezenta cauză a sancțiunii Avertisment verbal, determină aplicarea în ceea ce o privește pe aceasta a prevederilor legale în materia dreptului muncii specifice angajării răspunderii disciplinare, astfel cum au fost menționate anterior, în plus fiind de subliniat aspectul potrivit căruia avertismentul verbal nu este prevăzut de lege ca și sancțiune disciplinară și nu s-a susținut sau s-a probat existența unor statute profesionale aprobate prin lege specială care să stabilească un alt regim sancționator.

În acest context, având în vedere considerentele de fapt și de drept anterior menționate, instanța a apreciat că decizia nr. II 217/21.09.2020 emisă de intimată a reprezentat o măsură de sancționare disciplinară, iar aceasta nu îndeplinește condițiile de legalitate prevăzute de art.248 și 252 C.Muncii, motiv pentru care aceasta va fi anulată.

În baza art.453 C.pr.civ. a obligat apelantul la plata către reclamanți a sumei de 1606,5 lei, reprezentând cheltuieli de judecată-onorariu avocat (art.40).

Împotriva acestei sentințe a depus apel, termen legal și motivat, pârâta Compania Națională "UNIFARM" SA.

În motivarea apelului, întemeiată pe dispozițiile art.466 și urm. C.pr.civ., apelanta-pârâtă a solicitat instanței admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței apelate și respingerea cererii de chemare în judecată, obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată care vor fi pricinuite de judecarea apelului, pentru următoarele motive:

Apelanta apreciază că hotărârea pronunțată este nelegală și netemeinică pentru motivele pe care le expune în continuare.

(1) În fapt, astfel cum a arătat și prin întâmpinarea formulată, prin decizia contestată nu a fost aplicată nicio sancțiune disciplinară.

Astfel, în cuprinsul deciziei se arată că deoarece nu a fost respectat termenul de răspuns față de adresa nr. ____/27.08.2020, „se consideră un prim avertisment verbal”. Or, avertismentul verbal nu reprezintă o sancțiune disciplinară (ci doar avertismentul scris), iar în plus, exprimarea „se consideră” nu semnifică aplicarea unei sancțiuni ori emiterea unei dispoziții.

Pe de altă parte, în sensul aceluiași raționament, apelanta roagă instanța să observe că enunțul „se consideră un prim avertisment verbal” nu a produs și nici nu este susceptibilă de a produce vreun efect juridic, astfel că și pentru acest motiv nu se află în situația aplicării unei sancțiuni disciplinare.

Subsecvent, roagă a se constata că neexistând o sancțiune disciplinară, nici motivele de nulitate avute în vedere de prima instanță nu susțin hotărârea de anulare a deciziei contestate.

(2) Decizia contestată conține și dispoziții cu caracter administrativ care nici nu au fost contestate și nici nu au făcut obiectul cercetării judecătorești.

În fapt, prin art. 2 al Deciziei nr. II 217/21.09.2020 s-a trasat managerilor de zonă sarcina de a comunica conducerii companiei Propuneri în vederea elaborării Strategiei de vânzare și promovare a produselor D_ D_____ D_ și în vederea elaborării Planului de vânzări/Politicii de creștere continuă a volumului de vânzări.

Aceste dispoziții, care au caracter administrativ, nici nu au fost contestate și nici nu au făcut obiectul cercetării judecătorești. Astfel, prin cererea de chemare în judecată reclamantii au susținut și contestat faptul că au fost sancționați cu avertisment, nu au contestat dispozițiile administrative din cuprinsul art. 2 al deciziei și nu au invocat niciun motiv de nelegalitate al respectivelor dispoziții.

În continuare, prima instanță a analizat doar motivele de nelegalitate privind „avertismentul verbal”, privit ca sancțiune disciplinară, însă, cu toate acestea, a dispus anularea integrală a deciziei nr. II 217/21.09.2020, așadar implicit și anularea dispozițiilor administrative din cuprinsul art. 2.

Or, apelanta roagă a se observa că în măsura în care a reținut că prin Decizia nr. II 217/21.09.2020 a fost aplicată o sancțiune disciplinară, în mod legal prima instanță ar fi trebuit să decidă admiterea în parte a cererii de chemare în judecată și să dispună anularea doar a sancțiunii disciplinare (respectiv a deciziei de aplicare a sancțiunii disciplinare), iar nu a integralității Deciziei nr. II 217/21.09.2020, care cuprinde mai multe manifestări de voință distincte și care nu au făcut obiectul contestării și judecării.

(3) Apreciază că Decizia nr. II 217/21.09.2020 este legală și temeinică

Sarcinile de a întocmi rapoarte și propuneri prezintă sarcini de natură administrativă firești, care nu conduc la modificarea contractelor de muncă.

În fapt, toate cele decise sau constatate prin decizia nr. II 217/21.09.2020 reprezintă doar măsuri privind executarea contractului de muncă, care nu aduc atingere niciunei norme legale și care nu au produs și nu sunt de natură să producă reclamațiilor vreo vătămare.

Dimpotrivă, toate sarcinile trasate în decizia contestată reprezintă decât elemente care decurg în mod firesc din atribuțiile și responsabilitățile persoanelor responsabile de activitățile - Manageri de zonă în cadrul Compartimentului Vânzări -, astfel cum sunt enunțate în cuprinsul Fișelor de post, în special capitolele obiective individuale, activități principale specifice Direcției de vânzări, sarcini și îndatoriri specifice și responsabilitățile de postulate în fișa de post care cuprinde atribuții și responsabilități printre care și aceea de a executa sarcini care să contribuie la bunul mers al activității de vânzare, sarcinile trasate în decizia contestată făcând parte din această ultimă categorie.

Astfel, apelanta roagă instanța să constate că decizia contestată nu reprezintă o decizie de aplicare sau adoptare a unei sancțiuni disciplinare, astfel că nu este supusă prevederilor legale specifice acestui tip de act al angajatorului, iar totodată, că aceasta este întemeiată, pe de o parte având caracterul unei dispoziții administrative firești, adoptată în vederea funcționării companiei, iar pe de altă parte nefiind de natură a produce reclamațiilor o vătămare.

În drept, își întemeiază apelul pe dispozițiile art. 214 al Legii nr. 62/2011 și pe cele ale art. 466 și urm. Cod procedură civilă.

În susținerea apelului înțelege să utilizeze proba cu înscrisuri, respectiv cele administrate în cadrul dosarului de primă instanță.

Prin întâmpinarea formulată, intimații-reclamanți B___ B____ B____, C___ C____ C____ și A___ A_____ au solicitat respingerea apelului, pentru următoarele considerente:

În temeiul art. 205 coroborat cu art. 4711 alin. (3) Cproc.civ., formulăm prezenta

I. Cu privire la primul motiv de apel

În mod corect, prima instanță a reținut în cuprinsul sentinței faptul că indicarea în cuprinsul deciziei contestate în prezenta cauză a sancțiunii „Avertisment verbal” determină aplicarea în ceea ce o privește pe aceasta a prevederilor legale în materia dreptului muncii specifice angajării răspunderii disciplinare, astfel cum au fost menționate anterior, în plus fiind de subliniat aspectul potrivit căruia avertismentul verbal nu este prevăzut de lege ca și sancțiune disciplinară și nu s-a reținut sau probat existența unor statute profesionale aprobate prin lege specială care să stabilească un alt regim sancționator.

Astfel cum reclamanții am susținut și în fața primei instanțe și, contrar alegațiilor Unifarm din cuprinsul apelului de față, necesar pentru soluționarea prezentei cauze este calificarea Art. 1 din Decizia nr. II 217/21.09.2020 ca fiind o sancțiune disciplinară. Avertismentul verbal reprezintă o sancțiune disciplinară aplicată ca urmare a prerogativelor de cercetare disciplinară.

În urma calificării avertismentului verbal ca fiind o veritabilă sancțiune disciplinară ce s-a dorit a fi aplicată subsemnaților, trebuie făcută aplicarea dispozițiilor art.248 alin. (1) lit. a) C. muncii, care reglementează însă avertismentul scris ca fiind una dintre sancțiunile disciplinare.

În acest sens, în temeiul principiului legalității sancțiunilor, subsemnaților, dacă se dorea sancționarea disciplinară, trebuia să ne fie aplicată una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege.

II. Al doilea motiv de apel

Contrar alegațiilor Unifarm, atât contestația subsemnaților, cât și sentința vizează ansamblul Deciziei nr. II 217/21.09.2020, având în vedere că Decizia, în mod global, are natura de sancțiune disciplinară.

Prin faptul că la art. 2 toți managerii de zona am fost „amenințați” cu faptul că neîndeplinirea sarcinilor trasate la art. 2 din decizie constituie abatere disciplinară și se sancționează conform prevederilor Regulamentului Intern, Contractului Colectiv de Muncă și Codului Muncii, se consideră a fi aplicată, prematur, o sancțiune disciplinară.

În acest sens, subsemnații am făcut trimitere la presă la aspectul invocat anterior, chiar în cadrul secțiunii privind motivele de drept pe care s-a temeiat acțiunea subsemnaților, mai exact la punctul _____ Deciziei nu rezultă că se sunt prevederile din statutul de personal regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate prin conduita subsemnaților. Simpla mențiune a faptului că „neîndeplinirea sarcinilor trasate la art. 2 din decizie constituie abatere disciplinară și se sancționează conform prevederilor Regulamentului Intern, Contractului Colectiv de Muncă și Codul Muncii” astfel cum este prevăzut la art. 3 din Decizie, nu poate echivala cu o precizare concretă a prevederilor încălcate de subsemnații.

De asemenea, subsemnații am adresat o _____ critici și cu privire la netemeinicia Deciziei, respectiv la imposibilitatea obiectivă ca să se respecta termenele limită impuse de Directorul General pentru îndeplinirea atribuțiilor impuse.

Astfel, criticile subsemnaților din cuprinsul contestației vizează ansamblul afirmațiilor cuprinse în Decizie, iar sentința a fost motivată în mod nelimitativ, prin raportare la întreg conținutul abuziv al Deciziei.

III. Al treilea motiv de apel

Contrar afirmațiilor Unifarm, Decizia nr. II 217/21.09.2020 produce o vătămare subsemnaților prin simpla mențiune, în cuprinsul acestei Decizii, a aspectului că „se consideră un prim avertisment verbal”.

Astfel, subsemnații ne-am simțit lezați prin aplicarea unei sancțiuni disciplinare în mod nelegal, fără a ne fi adusă la cunoștință abaterea săvârșită, prevederile legale încălcate, temeiul de drept în baza căruia am fost sancționați, deci cu încălcarea dispozițiilor art. 252 alin. (2) C. muncii, care reglementează tocmai situațiile care atrag nulitatea absolută a deciziei de sancționare.

Oricum, chiar dacă veți considera întemeiate argumentele invocate de Unifarm și, în consecință, veți concluziona că prin aplicarea avertismentul verbal nu s-a urmărit sancționarea disciplinară a subsemnaților și, deci, nu am fost sancționați disciplinar, corelativ să constatați ca fiind lipsită de orice efect juridic Decizia nr. II 217/21.09.2020, cazierul disciplinar al reclamanților rămânând neștirbit de o pretinsă decizie de sancționare disciplinară.

În dovedire, s-au invocat probele administrate în fața primei instanțe.

Pentru toate aceste motive, se solicită respingerea apelului Unifarm și menținerea sentinței ca fiind legală și temeinică, cu cheltuieli de judecată.

Examinând cauza prin prisma motivelor de apel formulate, în limitele prevăzute de art. 476-479 din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut următoarele:

Instanța de fond a stabilit în mod temeinic situația de fapt și a aplicat corect dispozițiile legale incidente, motivarea sentinței fiind în totalitate însușită de Curte.

Astfel, reclamantii-intimați au calitatea de angajați ai pârâtei, ocupând funcțiile de manager de zonă.

Prin decizia nr. II 217/21.09.2020 emisa de intimată, s-a dispus aplicarea sancțiuni de avertisment verbal reclamantilor, întrucât nu și-au îndeplinit sarcinile de serviciu trasate de directorul general interimar, prin adresa nr. ____/27.08.2020.

Potrivit art. 252 alin.2 Codul Muncii ”Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat;
- c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;
- d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;
- e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;
- f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.”

Analizând decizia contestată sub aspectul respectării cerințelor obligatorii, în acord cu prima instanță, Curtea constată că **decizia de sancționare nu cuprinde motivarea în fapt, respectiv descrierea faptelor care au determinat măsura respectivă.** Or, descrierea anterior menționată nu indică salariatul a cărui conduită a fost considerată abatere disciplinară, data la care aceasta a fost săvârșită, însă în caz nu se poate reține îndeplinirea condiției prevăzute de art. 252 alin. 2 lit. a Codul Muncii.

Referitor la acest aspect se reține că **decizia contestată nu descrie fapta imputată contesatorilor**, sub aspectul elementelor material al laturii obiective, indicarea în conținutul deciziei de sancționare a unor împrejurări anterioare, în circumstanțiere, nu complinște lipsa mențiunilor referitoare la descrierea faptei, întrucât această cerință este indicată expres în art.252 alin.2 lit. a din Codul Muncii, iar fapta în materialitatea sa trebuie descrisă efectiv, pentru fiecare angajat în parte, iar nu în mod generic și vag, pentru a se putea verifica ulterior legalitatea și temeinicia deciziei de sancționare contestată și pentru a da posibilitatea angajaților sancționați să se apere efectiv, contestând faptele imputate acestora.

Descrierea faptei nu poate rezulta din actele care au stat la baza deciziei prin care s-a constatat săvârșirea abaterii disciplinare de către salariat, deoarece condiția descrierii faptei în mod concret și detaliat este prevăzută de lege imperativ și trebuie să rezulte din decizia de sancționare, nu din alte înscrisuri.

Curtea constată că **nici elementele prevăzute la art.252 alin.1 pct. b, d-f din Codul Muncii nu sunt indicate în decizia contestată, care nu precizează prevederile din statutul de personal, regulamentul intern sau contractul colectiv de muncă aplicabil, care au fost încălcate de salariat, nici temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică, termenul în care sancțiunea poate fi contestată și instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.**

În acest context, corect a reținut instanța de fond că nu este în măsură să analizeze dacă au fost încălcate sau nu dispozițiile din fișa postului sau din regulamentul de ordine interioară și nici forma și gradul de vinovăție a reclamantilor.

Curtea mai reține că dreptul la un proces echitabil are ca o componentă esențială dreptul la apărare. Or lipsa unei motivări corespunzătoare a deciziei de sancționare și a altor elemente esențiale, pune pe reclamanți în imposibilitate de a se apăra.

Curtea consideră că a se permite apelantei să completeze decizia de sancționare cu documente și probe suplimentare, în cursul judecării, înseamnă a se încălca principiul egalității de arme, întrucât reclamanții sunt puși în situația de a răspunde unor acuzații, care nu au fost reflectate în niciun fel în decizia contestată.

Curtea înlătură susținerea potrivit căreia nu ar fi vorba de o sancțiune, câtă vreme în decizie se menționează că „se consideră un prim avertisment verbal”, avertisment care totuși îmbracă forma scrisă.

Faptul că apelanta insistă în menținerea acestei decizii, deși susține că nu ar fi vorba în realitate de o sancțiune disciplinară, relevă lipsa de temeinicie a apelului și justetea sentinței apelate.

Pentru aceste considerente, Curtea va respinge, ca nefondat, apelul declarat de apelanta-pârâtă Compania Națională “UNIFARM” SA.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de apelanta-pârâtă Compania Națională “UNIFARM” SA, cu sediul în municipiul București, nr. 48, sector 1, înregistrată la Registrul Oficiul Comerțului sub nr., având cod de înregistrare RO _____, împotriva sentinței civile nr. 50/03.02.2021, pronunțate de Tribunalul București – Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. _____, în contradictoriu cu intimației-reclamanți B _____ - CNP _____, domiciliată în Jud. Timișoara, _____, C _____ C _____ C _____ - CNP _____, domiciliată în municipiul București, sector 3, _____, _____ și A _____ - CNP _____, domiciliat în municipiul București, sector 3, _____ 6, _____, _____, toți cu domiciliul procesual ales la “L _____ și Asociații SCA”, cu sediul în municipiul București, sector 1, _____, _____ > Obliga pe pârâta-apelantă la plata către reclamanți a sumei de _____ lei, cheltuieli de judecată efectuate în apel, reprezentând onorariu avocațial.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea greferii instanței, astăzi 22.06.2021.

Președinte,

F _____ P _____

Judecător,

G _____ V _____

Grefier,

M _____ Mierlaru

Tehnored. F.P./M.M./M.M.M.

6 ex. 28.09.2021

Jud.fond:I _____ E _____ T _____